

Pirtin Ylempi

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1961

N:o 2—3

Tuntemattomalle Jumalalle?

Ap. 17: 23.

Onkohan yllä olevalla juhannustekstimme sanaparilla jotain sanottavaa meille jälleen lähestyvänä suven juhlan? Onhan se kuva Paavalin ajan Ateenasta kertoen pakanuuden silloisesta vielä järkkymättömästä asemasta.

Ehkäpä on hyvinkin aihetta pysähtyä sen tosiasian eteen, että juhannuksen viettomme saattaa räikeämmin kuin tavallinen arkipäivämme osoittaa samoin välähdyksenomaisesti, että olemme vieraita sille Jumalalle, jota kuitenkin muodollisesti tunnustamme. Jos näin on, muodostuu juhlastamme "alttari tuntemattomalle Jumalalle". On todella kysyttävä, kenen kunniaksi tämän alttarin tulet palavat ja kuka saa ne uhrit, joita sen äärellä uhrataan.

Olisi luonnollista, että ihanan suven kynnyksellä, yöttömän ajan tulvivassa valossa kiittäen mainittaisiin kaiken tämän Luojaa ja lahjoittajaa, varsinkin kun tähän sisältyy samalla sadon ja hedelmän lupaus. Mutta eikö useimmin käy niin, että sielläkin, missä ei ummisteta silmiä näiltä ihmeiltä, palvonta tai kiitos pysähtyykin luotuun, luonnon ihanuuteen, Luojan asemasta. Kaikkialla ei edes päästä tähän, vaan koko juhla jää Jumalasta piittaamattomuuden juh-laksi, missä omantunnon loukkaamattomuus uhrataan sääliittä, kuten konsanaan pakanuuden uhrikukkuloilla, tietämättä todellakaan, millaisen jumalan palvontaan on antauduttu. Se jumala ei tunne sääliä eikä tarjoa turvallisuutta, se pettää ajallisen onnen lupauksensa ja vie uhrinsa iankaikkiseen eroon ainoasta elämän lähteestä, Taivaallisesta Isästä. Moniko tämän jumalan palvojista tuntee nämä perimmäiset tarkoitukset ja pitäisi niitä uskottavina — niin tuntematon hän on.

Mutta me emme saa unohtaa, että

tuntemattomalle jumalalle ei uhrata vain siellä, missä oikealle Jumalalle on käännetty selkä. Niin tapahtuu myös siellä, missä on vieraannuttu tai parhaillaan ollaan loittonemassa Taivaallisesta Isästä, kun Jumalan pyhä rakkaus on unohdettu. Miten saattaakaan ulkonaisesti hillityn juhlan alla olla hillitön mieli, kun Jumalan pyhyiden tunto on kadonnut. Vai mitä on sanottava siitä, että mieleemme palaa maailman tulille kokeaksemme, miten lähelle niitä on mahdollista mennä. Juhannuksen ehkä kauneinta, pyhäasuista nuorta kansaa, seurakunnan esirukousten saattelemaa, polttaa usein tämä jaetun sydämen palo. Opistoaikansa äsken päättänyt nuori on "ystävien" piirittämä, ja nämä haluavat nähdä, voidaanko hänet temmata virran mukaan ja haihduttaa mielestä Jumalan pyhyiden tunto. Onnellinen se nuori, jolla on herkkä tunto tämän pyhyiden edessä, sillä se varjelee, ja siinä on sen siunaus. Sitä kaipaa yhtä hyvin vanhempikin, sillä vain Jumalan pyhyiden tunto voi varjella kateuden, katkeruuden, vihan tai välinpitämättömyyden hengeltä, aina vain omansa etsimisen ja aineelliseen kiintymisen kiusoilta. Nämä eivät suinkaan ole harvinaisia palveltaessa Jumalaa tuntematta hänen pyhyyttään.

Tuntematonta Jumalaa palvellaan myös siellä, missä Jumalan rakkauden tunto, rauha Jumalan kanssa on kadotettu oman valvomattomuuden vuoksi tai siksi, että kiusaaja on ottanut meiltä pois keskeisen totuuden: "Meillä on lunastus"! Hyvä opistolainen! Vain Jumalan anteeksiantamus, joka on Vapah-tajamme ristin ja veren tähden jokaiselle eksymisensä ja syntinsä tunnustavalle tarjona ja jonka Jumalan Pyhä

Jatk. 23. siv.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 2-3   Päätoimittaja: Toivo Salomaa   1961

Golgata

*Kun pimeys oli,
janosin
pääsiäisen kirkkautta
tai hiventä siitä,
kunnes tulit ja näin:
Sinun liekkisi kypsyy pimeydessä,
Sinun aamusi itää
mustan tuhkan alla.*

*Sillä etkö kärsinyt,
etkö vain sinä kärsinyt
rujojen sielujemme tuskan?
Yö lävisti sinut,
ei meitä.*

*Aamun käsivarsille,
täyteen suveen
jokaisen meistä kannoit.*

Eeva Tikka

Hiippakuntamme piispan tervehdys

Vilpitön usko...

...mieleeni muistuu se vilpitön usko, joka sinulla on, joka ensin oli isoäidilläsi Looiksella ja äidilläsi Eunikella ja joka, siitä olen varma, on sinullakin. 2 Tim. 1: 5.

Kesän vaaleimman kauneuden aikaan minulla on tilaisuus tervehtiä teitä, kansanopiston toveripiirin jäsenet, joiden parissa olen vuodesta toiseen saanut viettää muutaman sydäntä lämmittävän päivän. Kun sinne, kotiseudun vaarojen keskelle ja järvien rannoille, lähetän terveiseni, ajatuksiani pystyvät parhaiten tulkitsemaan nämä sanat, jotka Paavali kirjoittaa nuorelle työtoverilleen. Jos kansanopistotalvi on saanut täyttää tehtävänsä, se on vahvistanut teitä siinä uskossa, jonka alkusiemenen kätkeytyi jo kasteveteen: uskossa Jeesukseen Kristukseen, minun Herraani. Nykyisenä aikana on monen elämä jo nuoruudessa tyhjää ja tarkoituksetonta, vailla syvää elämää ja kutsuvaa päämäärää. Usko antaa elämään pulppuavan sisällyksen, ihanan turvallisuuden ja korkean päämäärän: iankaikkisen elämän toivon. Älkäämme tyytykö tyhjään ja kuivaan nuoruuselämään, koska parannus ja usko vievät meidät joka päivä uudelleen kasteemme armoon, joka virkistää sydäntämme matkan vaivoissa ja kiusauksien helteessä. Ne kodit, joissa te asutte, teette työtä ja etsitte Jumalaa, tarvitsevat aitoja, vilpittömiä Jumalan lapsia.

Vilpitön usko on kantava teitä kaikissa elämänne vaiheissa.

Siinä on Vapahtaja lähellä; hän asuu uskon kautta sydämessä.

Teitä kaikkia yhteisessä uskossa tervehtien

Eino Sormunen

Suuri synti — suuri armo

Kirjoittaessaan roomalaisille sanoo apostoli Paavali: ”Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi.” Tämä on todella hätkähdyttävän merkillinen sana. Saattaisi ajatella, että vain ne, jotka ovat paljon syntiä tehneet, pääsevät osallisiksi Jumalan ylenpalttisesta armosta. Hyvän kotiperinnön saaneet ja lapsuudesta asti Vapahtajan yhteydessä kilvoitelleet eivät tämän mukaan näyttäisi koskaan saavan kokea Jumalan suurta armoa. Tätäkö siis Paavali tarkoitti?

Ei tarkoittanut. Kun luemme sen, mitä kirjoitetaan tämän raamatun kohdan edellä ja sen jälkeen, niin havaitsemme Paavalin tarkoittaneen jotakin aivan muuta. Hän tarkoitti, että siellä, missä Jumalan laki pääsee näyttämään meille Jumalan kirkkauden valossa meidän syntimme, siellä aikaisemmin pieniltä näyttäneet synnit meidän sielumme silmien edessä nopeasti kasvavat suuriksi synneiksi. Ne synnit, joita emme suruttomuudessamme minään pitäneet, tulevat herätyksen armosta osallisiksi tulleille kadotukseen saattaviksi, kauheiksi ja peljättäviksi synneiksi.

Mutta juuri näille Jumalan armo Kristuksessa kirkastuu maailman ihanimmaksi asiaksi. Kenelle synnit eivät ole suuriksi tulleet, hänelle ei myöskään Jumalan armo mitään merkitse. Tulevat mieleen monet, joille olen saanut olla kuolinvuoteen ääressä jakamassa Jumalan armopöydän antimia. Hyvin usein kuulee heidän suustaan sanat: ”Vieläkö minulle, tällaiselle kurjalle syntiselle,

riittää Jumalan armo?” Ja kun heille selviää, että Jumalan armo on vielä suurempi kuin heidän syntinsä, niin silloin he käsittävät, miten ihana ja suuri on Jumalan armo. Silloin heidän kohdallaan on toteutunut sana: ”Missä synti on suureksi tullut, siinä on armo tullut ylenpalttiseksi.”

Tässä on aivan sama ero kuin pimeällä ja valaistulla huoneella. Pimeässä ei tahrautuneen pöytäliinan likaisuus näy, mutta kuinka peljästyäkään emäntä, kun saa päivänpaisteessa nähdä, minkälainen hänen liinansa on. Niin myös hengellisessä sokeudessa ja suruttomuudessa vaeltavan synnit ovat hänen mielestään aivan vähäpätöisiä. Mutta kun Jumalan Henki herättää tunnon, niin hänen täytyy yhdessä Paavalin kanssa valittaa: ”Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” Mutta kun katsotaan uskon silmin Jumalan Karitsaan, niin päästään myös apostolin kanssa toteamaan: ”Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoitaisi kaikkea muutakin hänen kanssaan.” Syventynyt synnin tunto ajaa meidät Kristuksen tykö, jonne Jumalan rakkaus on meitä vetämässä. Ja hän antaa meille paljon enemmän, kuin mitä me osaisimme odottaa tai toivoa. Ihmeellinen asia! Jokaiselle, jolle Jumalan laki on näyttänyt syntien suuruuden, pyytää evankeliumi ilmoittaa Jumalan armon ylenpalttisuuden. Se on Jumalan armohoitoa.

Kirje Sinulle

joka nyt jätät opiston

Kevät on tullut ja
opistoaikasi päättyy!

Haikkeina te eroatte toisistanne ja opettajista. Opistokodin näköpiiristä häipyminen järkyttää Sinua enemmän kuin syksyinen lapsuuskodista lähtö. Mutta samalla kuitenkin kesä ja nuoruus väikkyvät odottavina mielessäsi! Kaikki on iloista ja surullista yht'aikaa. Kumpaisenkin tunnet niin syvästi ja aidosti, ettet myöhemmin koskaan.

Kotona työt odottavat. Olet oppinut uutta ja innostuneena kokeilet taitojasi. Olet väsymättömän ahkera, äiti saa levähtää. Isä myhäilee leppoisasti katsellessaan hyörinääsi. Sisarukset tuntuvat entistä rakkaammilta eron jälkeen. Sunnuntaisin pyöräilet kotikirkkoon ja yhdyt sydämen pohjasta kiitosvirteen. Olet onnellinen. Kunpa näin saisi ollakin — kauan, tai edes tämän kesän! Mutta ei se ole opistolaisenkaan osa, että kaikki päivät olisivat aurinkoiset. Eivätkä ne edes Sinun hyvällä tahdollasi pysy sellaisina. Niin kuin luonnossakin tuulee ja sataa päivänpaisteiden välillä, samoin Sinun elämässäsi vaihtuu säät. Tulee pilvistä monissa muodoissa. Voit pettyä ihmisten suhteen, läheistenkin. Etkä vähiten oman itsesi. Mutta jos olisitkin itseesi eniten tyytymätön, älä lannistu kasvattamasta itseäsi kärsivällisyyteen, nöyryyteen ja hyvyYTEEN. Ajattele, että jonkun toisen huolet voivat olla suuremmat ja taakka raskaampi. Yritä olla hyvä kaikille ja hymyile iloisesti. Se virkistää niin meitä totisia ja huolestuneen näköisiä "vanhoja ihmisiä".

Niin, Sinä olet nuori, ja monet ratkaisut ovat edessäsi. Kunpa osaisit aina tehdä niin, ettei katumista olisi. Jokainen hetki on tärkeä siksi, ettei sitä voi elää uudelleen eikä paremmin, ja koska yksi hetki voi ratkaista vuosikausien kohtalot. Sen vuoksi, älä kiirehdi, vaan hiljenny päivittäin, pienissäkin ongelmassa Taivaan Isän eteen. Hän voi auttaa niin ihmeellisesti, että se vavahduttaa vähäpätöistä ihmistä, tomua ja tuhkaa.

Ethän unohda laulua, virren hyräilylläkin on tervehdyttävä vaikutus sieluun! — Paljon olisi Sinulle sanottavaa, olenhan tuntenut joskus samoin kuin Sinä, monesti pettynyt ja erehtynyt ja tahtoisin niiltä Sinut säästää, mutta toivotan kuitenkin vain Jumalan Siunausta ja hyvää kesää!

Näkemiin opistolla joskus.

Kyllikki Tuononen (Korhonen) 44—45.

Säyneinen kk.

Opistotoverille

Työkausi opistomme suojissa lähenee loppuaan. Olemme saaneet paljon hyödyllisiä ja rakentavia neuvoja, joita itsekin tarvitsemme elämässämme. Meitä on ollut täällä evästämässä Jumalan sana.

Hyvä opistotoveri, ethän tahdo tätä harrastustasi jättää muistojen joukkoon, jatka tätä vielä opistoajan päätyttyäkin. Silloin Sinun elämäsi tulee olemaan todella siunauksellinen. Ole evästämässä heikkoja matkalaisia ja kaikkia, jotka apua tarvitsevat. Kerro heille Jeesuksesta, joka on ahdistettujen ainoa turva.

Hyvä opistotoveri, monet vastukset kohtaavat Sinua matkallasi, ole silloinkin luja niiden rynnätessä kimppuusi. Rukoille Häneltä voimaa kestääksesi tässä kilvoituksessa. "Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus." Jos voitat tässä taistelussa, saat nauttia todellista iloa. Soikoot huulillasi laulun sanat: "Ja ristin lipun juurella me taistelemme ilolla. Seuraamme Karitsaa. Jos ilohon Hän meidät vie tai surun alhoon käypi tie, Hän meitä johdattaa."

Lyyti Haverinen

He lähtivät

Niin tapahtui 20:n kerran. Vieraina tulivat, läheisinä lähtivät. Lähtivät mikä minnekin, koteihinsa, työpaikkoihinsa, siihen elämään, jota varten oli oltu opiskelemassa. Oli kenties tultu yksinäisinä, nyt lähdettiin toverijoukon jäseninä. Yhdessä oli ponnisteltu, innostuttu ja väsyttynyt, eletty arkea ja juhlaa. Ehkä oli jotain saatu, tietoja ja taitoja, uutta

ajattelemista. Ja tuo yhteys sinään jo tunnettiin rikkaudeksi.

Yhdistävimmäksi siinä kuitenkin tuntui osoittautuvan, että oli yhdessä saatu olla elämän lähteillä. Ehkä useakin sydämessään toivoi, vaikk'ei sitä sanoiksi saanutkaan, ettei unohtuisi se, mitä oli koettu Jumalan Sanan siunatessa yhteistä opistoelämää, vaan että siinä yhä vahvistuttaisiinkin. He lähtivät ehkä silmäinsä edessä taivaallinen näky, jonka toteutumiseen he pyysivät voimaa.

He ovat nyt harjoituskentällään, koetuksissa ja kiusoissa, mutta myös tilaisuuksissa koetella Herraa ja Hänen voimaansa. Samat tuntemukset ovat olleet edellisillä opistolaisjoukoilla. Siitä kertokoot seuraavalla aukeamalla olevat kirjoitukset, jotka löytyivät 12:n vuoden takaisesta Pirtin Viestin numerosta ja näin tuokoot vielä tervehdyksen entisiltä juuri lähteneille.

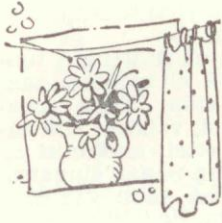
Onhan niin, että sama kilvoitus yhdistää kaikkia, jotka Jeesuksen opetuslapsina halusivat elää ja tehtäviään suoritella. Mutta heitä yhdistää myös ja ennenkaikkea sama Jeesus, Hän jossa meillä on lunastus. Näin yhdistää heitä myös päämäärä, johon Jeesus on tie. Eikö eletty yhdessä vielä hetkiä, jolloin elämä nähtiin iäisyysvalaistuksessa. "Pois täältä sä kerran käyt matkustamaan. Vaan silloin jos Poikaa et tuntenkaan. Ken muu sua taitaisi auttaa?"

Näinhän myös laulun sanoin toisiaan rohkaistiin: "Me riennämme pois. Hän luonamme on, Mi lohduttaa, johtaa ja auttaa." Siis katse Häneen ja iloisin mielin eteenpäin! Joka aamu on armo uus.

Kesäiset maisemat elämää ja iloa uhkuen vakuuttavat sydäntämme tällä hetkellä Taivaallisen Isän rakkaudesta. Mutta tämä kaikkea parastamme ajatteleva rakkaus kohtaa meitä Jumalan Sanasta kaikkina päivinä.

Helvi Valkonen

Kotiin palattuani

Oli sateinen syyspäivä kun saavuin opistolle. Talvikausi kului siellä ihmeen nopeasti. Saapui jälleen kevät. Kotiinpaluu läheni päivä päivältä ja toteutui aikanaan. Monet toiveet ja suunnitelmat täyttivät silloin mieleni. Oi jospa nekin toteutuisivat.

On täytynyt erota rakkaaksi käyneestä opistosta ja sen opettajista. Kaivaten muistelen taakse jäänyttä talvikautta. Astelen tuttua tietä pitkin hitain askelin eteenpäin. Näen jo kauemmaksi eräältä kukkulalta kotikyläni. Joki virtaa jo vapaana ja halkoo vihertäviä vainioita. Sen rannalla olevat koivut ja lepät ovat ehtineet jo hiirenkorvalle. Koti tervehtii minua jo kaukaa. Se odottaa minua yhtä herttaisena kuin ennenkin.

Sillä hetkellä tuntuu elämä niin oudolta. Ei tiedä mistä oikein alkaisi. Opistotyö on vaihdettava hiljaiseen maalaiselämään. Suunnitelmat olisi pantava täytäntöön. Kevät ehtii yhä pitemmälle ja monet työt odottavat tekijäänsä. Opistossa ollessa olen saanut enemmän innostusta puutarhan hoitoon, mutta miten tuon innostuksen käy, kun mahdollisuudet ovat niin vähäiset. Suuremman puutarhan perustamiseen ei ole mahdollisuuksia ollenkaan. Mutta olisihan koti kaunis, jos sen ympärillä olisi vaikkapa pienikin puutarha. Opisto on tehnyt minuun myös sen vaikutuksen, että tuo ennen "vihaamani" karjanhoito on tullut entistä hauskemaksi. En ole sentään kumpaankaan edellä mainituista niin kiinnostunut, että niitä harrastaisin sen pitemmälle kuin mitä kotona

"omiksi tarpeiksi" tarvitaan. Jo ennen opistoon tuloa olin innostunut käsitöiden tekoon. Täällä olen saanut lisää oppia ja taitoakin. Tätä entistä harrastustani en nytäkään heitä unholaan. Kankaan kutominen on vasta opistossa ollessa alkanut kiinnostaa, kun sen monimutkainen rakenne on alkanut selvetä. Kutominen on yhtä hauskaa kuin ompeleminenkin. Koetankin ensi kesänä rakentaa omine viisauksineni kankaan. Suurin suunnitelmistani on vielä sentään mainitsematta. Kotiin päästyäni liityn jälleen tuohon tutuksi käyneeseen K.V.S:n Kirjeopiston oppilasparveen. Niin saan taas viettää monet hupaisat illat opetuskirjeiden parissa. Vaikka kirjeopistossa opiskelu vaatiikin enemmän sitkeyttä ja voimia kuin opiskelu koulussa, on se silti mielenkiintoista. Opetuskirjeiden tehtävät ovat joskus visaisiakin, mutta silti hauskoja. Toisten oppilaiden saavutukset antavat yhä enemmän innostusta yrittämään entistäkin paremmin. Edessä hämmöittää todistus, joka on palkka ahkerasta aherruksesta. Tänä talvena on seurakuntasisar perustanut kotikylälleni ompeluseuran Japani-lähetyksen hyväksi. Olen suunnitellut liittyyä tämän seuran todella toimivaksi jäseneksi. Seura kokoontuu aina joka toinen torstai edellisellä kerralla sovittuun kokoontumispaikkaan ja sen toiminta on ollutkin vilkasta.

Jumalan antamin voimin yksin voivat suunnitelmani toteutua nyt. Eikä Hän niitä pyytävältä kiellä.

Aino H.

Jaakobin paini

Kaukana oli Katri sieltä, missä viime talvena oli saanut elää rikkaita tuokioita. Kaukana opistokodista, jonka muistelemisen aiheutti nytkin kumman kirvelyn silmäkulmassa. Oli ikävä sinne, missä oli helppoa elää.

Katri oli tänään joutunut pellole hajoittelemaan ojamultia. Kevätkesän kuumuus ja sateettomuus oli muuttanut saven hauraaksi, valkeaksi pölyksi. Aurinko poltti Katrin hikisiä jäseniä. Rakot kämmenissä suurenvivat ja käsivarsien lihaketset tuntuivat lyijynraskailta. Kuinka nyt uuvuttikin niin?

Vielä oli jaksettava ainakin tämän ojan päähän. Katri muisteli Siionin kanteleen laulun sanoja: "Kun päivin työssä puuhailen, Sua, Jeesus muistan vain, kun kannoit päivän kuorman ja helteen puolestain. — Mik' oisi muuten raskasta ja varsin vaikeaa, sen armos mieluisaksi ja helpoks' muodostaa. Kun työhön ryhtyessäni mä mietin mielessäni: "Tään teenkin Jeesukselle", on helppo tehtävään."

"Tään teenkin Jeesukselle", näitä sanoja koetti Katri soperrella. Mutta väsymys ei hellittänyt, rakot eivät lakanneet kirvelemästä. Yhä useammin oli selkää ojennettava. Katria alkoi tympeistä tämä työ. — Miksi minun täytyy täällä kuumuudessa yksinäni rehkiä? Miesten työtähän tämä on. — "Tään teenkin Jeesukselle, on helppo tehtävään." Kukahan tuollaisen laulun on kirjoittanut? Hän ei ainakaan ole tällaista työtä helteessä tehnyt, ajatteli Katri katkerana ja masentuneena.

Päivä kului iltaan. Mutta pelloilta palaava Katri ei ollutkaan enää katkera

ja masentunut, väsynyt vain ja ihmeellisen nöyrä ja hiljainen. Hän, joka tähän asti ei ollut uskon tiellään mitään vaikeuksia kohdannut, oli tänään kamppailut ensimmäisen Jaakobin paininsa. Hän, joka oli luullut jaksavansa seurata Jeesusta kärsimyksiinkin, sai huomata kyvyttömyytensä kestäämään pieniä arkielämän painojakin. Hänen uskonsa ja rakkautensa olivat kestäneet hävettävän vähän.

Opisto-aika oli ollut onnellista, mutta vasta nyt kamppailtuaan ja nöyryytyään tunsu Katri saaneensa syvimmän siunauksen. Todellinen rauha, Kristuksen, voittajan, lahjoittama, laskeutui hiljaa väsyneeseen sieluun.

E. K.

TEHKÄÄ KAIKKI NURISEMATTA

Fil. 2: 14.

Kristityllä ei ole oikeutta nurinaan.

Sinun työsarkasi ei kenties ole helpoimpia ja sinun jokapäiväiset vaikeutesi ja vastuksesi ovat varmaankin moninaiset. Ymmärrettävää on, että toisinaan saatat väsyä.

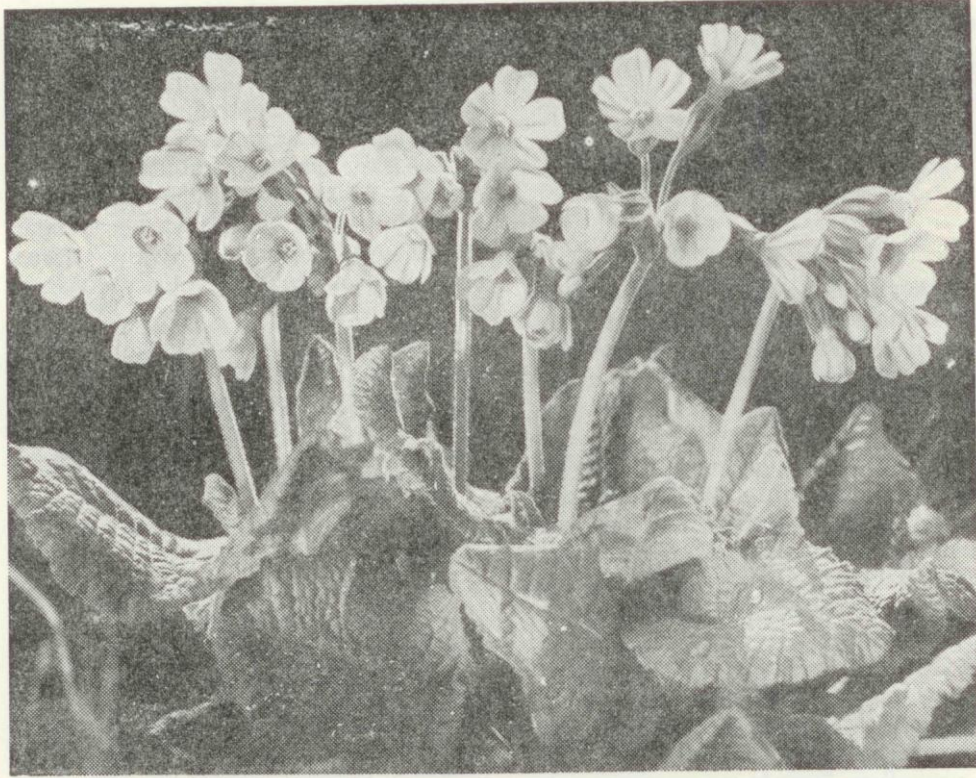
Mutta katso silloin Kristukseen! Ei kenelläkään ole ollut vaikeampaa työkenttää kuin hänellä. Mutta ei hän milloinkaan valittanut. Eikä hän koskaan herjannut, kun häntä herjattiin. Kärsivällisesti suoritti hän tehtävänsä. Niin, menipä vielä vapaaehtoisesti kärsimyksiin ja kuolemaan.

Rakas sielu! Katsele häntä! Opi kärsivällisyyttä, kestävyyttä, rakkautta. Nurina ei tee työtäsi helpommaksi. Se tekee sen vain raskaammaksi. Sille, jolla on altis henki ja iloinen palvelusmieli, tahtoo Herra antaa suuren voiman ja tehdä hänet voittamattomaksi.

Vaihda murina kiitokseen. Vaihda valitus ylistysvirteen. Vaihda kärsimättömyys rakkauteen.

Ja Jumala tahtoo antaa sinulle palkinnoksi suuren ilon.

Fredrik Wislöff,
Levähäkää vähän.

Kevättä

*Jumalan henkäys on käynyt
ylitse talven valkeiden hankien. Ne ovat
madaltuneet ja harmaaksi käyneet. Jossakin
solisee kevään kirkasäänisiä puroja.*

*Vielä muutamia katseita ylhäältä. Ja lunta
ei ole enää missään.*

*Joitakin kevätsateita ja päivänpaistetta
Jumalan korkealta taivaalta, niin routakin
sulaa. Jo tuottaa
viheriöivä maa ensimmäiset kukkasensa...*

Keväällä 1961

Lauri Saalasti

Kevään annat

*Herra,
kuule mykkyytemme huuto.
Olemme pirstale
talven anturan alla,
kuolemaan kahlitsi meidät
sen tyly voitto.*

*Herra,
kevään annat.
Tuuli huutaa vapautta
läpi äänettömyyden painon
ja kevätyössä
silmut helähtäen puhkeavat.
Elämä vaatii huomista
noustakseen eilisen yli.*

*Niin me uskomme
että tulet,
että olet jo tullut.*

Et niinkuin

*Et anna niinkuin maailma,
sen hälisevät tiet.
Lyöt valheen, tahdot totuutta,
tuot uuden, vanhan viet.*

*Et anna niinkuin ihminen
omaansa pyytäen.
Sinulle kelpaa huokaus
pirstotun sydämen.*

*Et anna niinkuin ymmärrän,
et niinkuin anoisin,
vaan monin verroin enemmän,
kirkkaammin, täydemmin.*

Sapporosta

RAKKAAT YSTÄVÄT

Kevät on jälleen tullut. Kiitollisuus Jumalaa kohtaan varmaan täyttää meidän kaikkien sydämet. Kun katselee luonnon ihanuutta ei voi olla kiittämättä. Mutta maailmassa, niin täällä Japanissa kuin siellä Suomessakin ja kaikkialla, on varmasti tälläkin hetkellä paljon ihmisiä, jotka eivät jaksa kiittää Jumalaa. Ajattelin juuri tätä asiaa muutama viikko sitten kääntäessäni kukkamaata tuolla pihalla. Itse iloitsin koko sydämeistäni kevään tulosta ja aivan itsestään sydän kiitti Jumalaa kevään ihanuudesta. Samalla kuitenkin tuli mieleeni, että tälläkin hetkellä ehkä monessa kodissa itketään. On ehkä sairautta, nälänhätää tai ehkä kuolema on vierailut kodissa. Paljon muutakin hätää ja ahdistusta on ihmisillä.

Seuraavana päivänä kuulimme, että erään Kaede-nimisen pyhäkoulutytön isä oli juuri kuollut äkkiä. Kaede kävi kolme vuotta meidän lastentarhaamme. Hän on nyt kansakoulun neljännellä luokalla. Viime vuonna näytin siellä Suomessa kuvia Kaedestakin, hänen isästään, äidistään ja isoäidistään. Näytin myös kuvia isoäidin komeista krysanteemeista. Kaede on vanhempiensa ainoa lapsi. Hän on hyvin ahkera pyhäkoululainen. Uutinen Kaeden isän kuolemasta järkytti meitä suuresti. Kaeden vanhemmat eivät ole kristittyjä. Hautajaiset pidettiin eräissä buddalaistempelissä. Hautajaisten edellisenä iltana olin yhdessä lastentarhan pääopettajan kanssa mukana ns. tsuyassa, johon yleensä täällä vainajan tuttavat ja

Kaede-tyttö, kansakoulun ensiluokkalaisena

omaiset kokoontuvat. Buddalainen pappi toimitti ensin sielumessun ja puhui senjälkeen. Ei se puhe ollut totisesti lohduttava. Olen ollut aikaisemminkin monissa tällaisissa tilaisuuksissa, mutta juuri tämän tilaisuuden buddalaisen papin puhe oli erikoisen arkinen.

Ensin hän lausui surunvalittelunsa omaisille, mutta sanoi sitten, että koska asialle ei voi enää mitään, on parasta alistua kohtaloonsa. Sitten hän puhui tieteestä. Kaeden isä oli yliopiston professori. Hän, buddalainen pappi nimittäin, lausui, että hän toivoo, että tiede aina palvelisi hyviä tarkoituksia. Sitten hän myös sanoi, että vainaja, kun seuraavan kerran syntyy maailmaan, saisi elää pitempään ja toimia tieteen palveluksessa ihmiskunnan hyväksi. Vainaja oli kuolessaan vain 37-vuoden ikäinen. Hän puhui myös siitä, miten

aina hyvä palkitaan ja paha rangaitaan. Ne, jotka ovat tehneet hyvää, pääsevät paratiisiin ja pahat joutuvat kadotukseen. Jumalasta puhuessaan hän usein mainitsi, että kristityt kutsuvat Jumalaa esim. Luojaksi ja Kaikkivaltiaaksi. Sain sen käsityksen, että hän ajatteli, että kaikki palvelevat samaa Jumalaa, mutta kutsuvat Häntä eri nimellä. En enää muista tuota puhetta niin tarkkaan, mutta voin sanoa, että lohduttava se ei ollut. Kuinkapa se voisi sitä ollakaan! Juuri hautajaisissa huomaa ei-kristillisten uskontojen ontouden. Kuinka toisenlaiset ovatkaan kristilliset hautajaiset!

Kaede käy edelleenkin pyhäkoulussa ja toivomme, että hänen äitinsäkin löytäisi tien kirkkoon ja Vapahtajan yhteyteen. Sillä "Muu vaiwoissa ei lohduta, ei auta kuolon tuskissa, ei päästä alta murheiden, kuin läsnäolo Jeesuksen".

Muistakaa Kaede-tyttöä ja hänen äitiään rukouksissanne!

Siunattua Juhannusta ja hyvää kesää teille kaikille toivottaen

Kaisu Piirainen
Sapporo 16. 5. 1961

Opistotoverille

Kun syksyllä tulimme tänne opistolle, olimme kaikki vieraita toisillemme. Sinun kanssasi, jota erikoisesti nyt muistan, tulimme muutamassa päivässä niin tutuiksi, että saatoimme puhua kaikesta, mikä mieltämme painoi.

Paljon on meillä ollut yhteisiä ilon aiheita ja sitä on lisännyt leikillisyytesi. Olemme suunnitelleet tulevan kesän viettoa ja retkeilyjä. Harvoin saatamme tavata toisiamme täällä opistolla, ja siksi ovatkin nämä viimeiset päivät sitäkin merkitsevämmät. Olet kertonut silmät loistaen, miten ensi kesänä vielä iloitaan, kun tulee samanmielisiä opistotovereita sinua tervehtimään. Nuorena on otettava ilo irti elämästä, kun on vielä vapaa ja kaikki näyttää ihanalta. Mutta siinä ilossa on jotain sellaista, mikä ei voi kestää, koska se ilo tulee tämän maailman riennoista. Näistä asioista on sinulle vaikea puhua, koska tiedän, ettei sieltä tule kestävää onnea ja iloa, mistä etsit sitä. Olet täällä ollessasi Sinäkin sen tullut huomaamaan entistä selvemmin ja siitä olen iloinen.

Toivon sinulle, opistotoverini, siunausrikasta jatkoa, että voisit iloita ja laulaa kalleimmasta aarteestamme. Sen saavutettuasi tämän maailman laulut voit ilolla vaihtaa parempiin lauluihin.

H. H.

Aamuhartaus lastentarhan urheilujuhlassa. Edessä, opettajaa vastaan (tummahameinen ja valkolakkinen), Kaede-tyttö

Kesälaulu

*Nüitty vehmas kukkineen
alla kesän autereen
kunniaa soi Jumalalle.
Pilvi, joka vaeltaa
tietään taivas-korkeaa
myös on kiitos Korkeimmalle.*

*Laulu kesälintujen
niinkuin hymni kannelten
riemuvirttä helkkää kilvan.
Tuulet sitä huminoi,
pellon oras esiin toi
viihtymys myös varjon vilvan.*

*Laulele myös lapsi maan,
linnun, ruohonlainen vaan,
Päivittäin Hän sulle suo
kaikki tarpeet, käteen tuo,
kun on elonlähteheesi.*

*Syytä siis on kiitokseen,
vaikka pilveen, harmauteen
taivaansini päältä karkaa.
Eipä Herra silloinkaan
lastaan jätä hukkumaan,
ohjaa Sanaan, kotiin arkaa.*

Lauri Saalasti

Galileasta

Poria Elite, Tiberias 10. 5. 61.

Rakkaat Pirtin Viestin lukijat.

Pieni tervehdys teille taas täältä Galileasta. Elätte siellä juhannuksen ja juhannusjuhlien, maamme kauneimman kevään aikaa. Me olemme täällä saaneet kokea tämän maan ihmeellisen kevään, väriloiston ja kauneuden, jota on mahdollonta sanoin kuvailla. Taivaan erikoislahjana olemme saaneet sadetta vielä toukokuussakin. Sen ansiosta saamme vielä hetkisen nauttia vehreydestä ja kevään kukista.

Kun puolisen vuotta sitten teille kirjoitin, oli aika, jolloin muuttolinnut tänne sankoin parvin pyrähtelivät Pohjolan terveisin. Tähän aikaan on tänne pyrhähdellyt reippaita turistijoukkoja. Viime viikolla oli vierainani 40—50-henkinen iloinen suomalaisryhmä. Olin heidän matkassaan myös kiertämässä Galileaa. ”Maan korvessa kulkevi lapsosen tie...”, lauloivat he minulle lähtiessään luotani. Vaikka asun kaikkea muuta kuin korvessa, valoisalla, tuulisella vuorenrinteellä noin 400 metriä Tiberian yläpuolella, tiedän heidän kuitenkin osuneen oikeaan laulullaan. Ehkä he aavistivat jotain siitä korvesta, jossa tuntee olevansa asuessaan hyvien ja hurskaiden ihmisten joukossa, joille kuitenkin on vierasta ja käsittämätöntä se, mikä on tärkeintä ja mitä niin mielellään tahtoisii jakaa ja kirkastaa. Kiitos, rakkaat ystävät, että olette rukoilleet ja tahdotte rukoilla tämän kansan puolesta ja meidän puolestamme, joita Herra on johdattanut tänne seisomaan muurinaukoissamme. Rukoillaan, että ”ihana enkeli”, Herra henkensä kautta saisi johtaa ja vaikuttaa kaiken, kaiken. Yhtä taloudenhoitajalta ennenkaikeaa vaaditaan, että hänet havaitaan uskolliseksi. Sitä Herra täällä erikoisesti kysyy, uskollisuutta vähässä. Olen kokenut,

kuinka tavallinen arkinen työ, puutarhan kunnostaminen ja talon remontti johtaa läheiseen ystävytyteen ja vakaasti keskusteluihin naapurien kanssa, joita tänne on kokoontunut ”maan ääristä”. Lähimmät naapurit ovat Unkarista ja Hollannista, Puolasta, Itävallasta, Espanjasta, Saksasta, Kreikasta, Irakista, Jemenistä. Kielten sekoitus on moninainen, mutta yhteisymmärrys ja keskinäinen kanssakäyminen mitä parhain. He ovat paljon ja monenlaista läpikäyneet ja rakastavat ja kunnioittavat tavatessaan jonkun, joka tahtoo elää heidän elämänsä ja nähdä vaivaa yhdessä heidän kanssaan.

Istun tätä kirjoittaessani anivarhaisena aamuna ulkona kuistilla. Tabor näkyy ylväänä edessäni, hiukan kauempana Hermon lumipeitteisenä. Jos nousen parikymmentä metriä tuota rinnettä, näen Gennesaretin peilikirkkaana ja viljavan Jordanin laakson. Tämä maa on jokapuolelta kuin voimakas saarna. Voimakkaimmin saarnaavat minulle tällä hetkellä vanhat köynnös-kuusamat, jotka rehevyydellään antavat suojaavan varjon kuistilleni. Ne ovat juuri täynnä valkoista vahvatuoksuista kukkaa. Näin aikaisin aamulla ja varsinkin illan pimeässä on niiden tuoksu suorastaan huumaava. Ja niiden saarna on: Käykö sinusta Kristuksen tuntemisen tuoksu? Muistatko sinä iltojen pimetyteen joutuessasi sen tapahtuvan siksi, että tuo tuoksu paremmin leviäisi? Oletko sinä painanut juuresi niin syvälle Kristuskallioon, että voisit olla suojaavana varjona helteessä olevalle?

Olkoon Herra teitä kaikkia armollaan siunaamassa. Ja erikoisesti te rakkaat nuoret, joita Herra tahtoo käyttää ja kutsuu, muistakaa, Hän rikas antaja, ei jää koskaan velkaa. Mitä ehjemmin ja kokonaisemmin annamme itsemme Hänelle, sitä täydellisemmin Hän pääsee täyttämään elämämme rauhallaan, ilollaan, rakkaudellaan... Sitä selvemmin pääsemme kokemaan, ettei meidän tarvitse olla muuta kuin avuttomia lapsia

Toveripäiviä muistellen

Jo viikkoja ennen tätä suurta juhlaa alkoi jännitys kasvaa ja suurin toivein odotettiin sen päivän valkenemista, jolloin toveripäivät alkaisivat. Ensimmäiset vieraat saapuivat jo päiväkahvin aikaan ja lisää tuli joka junalta. Ennen ruokailua sain myös minä vieraan, sillä äitini oli uskaltanut lähtemään juhliimme.

Jo klo 18 alkoi lauluharjoitus entisten ja nykyisten opistolaisten kanssa. Tervehdyspuheen piti Kaarina Ahtonen muutamien sanoin ja toivotti meidän kaikkien puolesta vieraat tervetulleiksi. Myös entisistä opettajista oli saapunut agronomi Aino Karjalainen ja hän puhui hauskaasti ja valoisasti muistellen opistoelämänsä täällä. Varsinainen toveri-ilta alkoi lyhyen väliajan jälkeen ja siitä jäi erikoisesti mieleeni erään entisen opistolaisen sanat tulevan sinikilven kantajille. Meidän tulisi kantaa sitä ylentäen ristin lippua ja muistaen aina siinä olevat sanat: "Meillä on lunastus". Ilta kului nopeasti eri kursien edustajien tervehdyksiä kuunnellen ja jokaisen rukous oli varmaankin, kun erosimme sinä iltana, että voisimme aina olla toisillekin kertomassa siitä, mihin merkkimme kehoittaa.

Sunnuntain jumalanpalveluksessa johtajan veli, pastori Arvo Salomaa toimi liturgina ja kirkkoherra Kauppinen piti päiväsaarnan aiheenaan Marian päivän teksti. Päiväjuhlassa puhuivat mm. lehtori Veikko Yli-Krekola, joka saapui jo lauantai-iltana vieraaksemme Kajaanista saakka. Kirkkoherra Kauppinen kertoi roomalaiskatolisen kirkon ja luterilaisen kirkon suhtautumisesta Mariaan, Jeesuksen äitiin. Johtajan veli esitti yksinlaulua ja opettaja Koistinen

kulkemassa korven useinkin liukkaita polkuja käsi enkelin kädessä, ja kuitenkin saamme olla hänen lähettiläitään, Hänen sanansaattajiaan, Hänen työtovereitaan. Voimmekö koskaan, koskaan kylliksi kiittää!

Teitä kaikkia rakkaudella ja kiitollisena muistaen

Julia Vesterinen

viulunsoittoa. Lisäksi rouva Lehikoinen lausui runon: "Marian tuska" ja sitten uudet ja entiset opistolaiset lauloivat yhteiskuorossa. — Iltajuhlassa puhuivat ylikersantti Urho Hynynen Lieksasta varuksista, joita tarvitsemme kiusauksia vastaan, kun lähdemme täältä opistolta. Toveripäivillä sain monta rohkaisun ja kehoituksen sanaa matkaevääksi.

Helmi Hassinen

Klo 19 alkoi toveri-ilta, jolloin saimme kuulla vieraittemme esityksiä ja myös oman ryhmämme esityksiä. Eikä myöskään unohdettu noita kauniita Sionin Kanteleen lauluja, joita jokainen varmaan lauloi suurella ilolla ja hartaudella. Mieleeni jäi erään tutun laulun tekemä kysymys: "Rohkenetko?" Tuo monta kertaa ennen laulettu kysymys nousi ajatuksiin vaatien vastausta. Miksi se nyt vaatii vastausta, miksi ei jo ennen, vaikka olen laulanut monesti tuon saman kysymyksen? Tällaisia ajatuksia tuli mieleeni tuon laulun jälkeen. Tuosta illasta jäi mieleeni vielä toinenkin lause: "Nyt me olemme Jumalan lapsia." Kuinka mahdottomalta ja epätodelliselta tuo ihana asia kuulostikaan, mutta vähän ajan kuluttua minulle selvisi, mitä tuo sana tarkoitti ja silloin tunsin itseni äärettömän onnelliseksi saadessani olla Jumalan lapsi, saadessani turvata Häneen ja jättää Hänelle kaikki huoleni.

Sunnuntaina jatkui ohjelma monipuolisena. Muistan opettaja Koistisen viuluesitykset ja pastori Salomaan yksinlaulesitykset ja monet, monet muutkin lausutut asiat. Kuinka moneen kysymykseeni sain vastauksen noiden toveripäivien aikana. Tuntui ihan kuin olisi minulle yksin puhuttu, tuntui moni asia niin henkilökohtaiselta.

Illalla vuoteissa ollessamme riitti kauaksi aikaa keskusteltavaa eräästä muistorikkaimmasta juhlasta opistolla.

Irma Hytönen

Toveripäivät ovat nyt muistojen joukossa, mutta varmaan jokaiselle jäi jotain lähtemättömästi mieleen niin, ettei se elämän arkiaskareiden keskellä unohdu. Ainakin minun elämäni nämä toveripäivät antoivat paljon siunausta ja virkistystä.

Olen näinä päivinä ajatellut, kuinka hyvä olikaan, kun syksyllä suuntasin matkani kohti opistoa, sillä onhan tämä

opistoelämä aivan kuin antamassa voimaa ja rohkeutta edessä olevia päiviä varten. Ei Jumala olisi päässyt puhuttelemaan minua tällä tavalla jossain muualla. Tiedän, että ihminen todella kaipaa jotain sellaista rauhaa ja iloa, joka ei tuulenhenkäyksestä haihdu pois. Pääsin tänne opistoon juuri parhaalla ajalla, että Jumala tänä talvena tahtoi pysähdyttää ajattelemaan, mitä varten ihminen elää täällä. Jumala tahtoo, että käyttäisimme lyhyen elämämme oikein. Koska Hän on meidät luonut ja lunastanut, niin Hän toivoo, että elämämme olisi siunausrikasta, myös toisille hyödyksi. Meidän täytyy myös muistaa ajatella sitä, mikä meitä on odottamassa kuoleman jälkeen.

Muistan kun toveripäivillä laulettiin: "Yhtehen, yhtehen pääsemmekö vielä kerran ..." Olen monesti nyt jälkeinpäin ajatellut, jospa saisimme kerran koko se joukko, joka oli laulamassa sitä laulua, olla yhdessä "tuolla puolen Jordanin".

Kun johtajatar eräänä aamuna puhui minulle siitä, että minun pitäisi pitää

tervehdyspuhe toveri-illassa, aivan hämmästyin, sillä ajattelin, ettei minusta ole sellaiseen tehtävään. Mietin miksi juuri minun se täytyy pitää, sillä onhan täällä paljon toisiakin. Mutta sitten tuli kuitenkin mieleen, että onhan Jumala antanut minulle puhekyvyn, niin sitä täytyy käyttää hyväksi ja juuri minunkin täytyy olla viemässä tätä hyvää sanomaa eteenpäin. Sain aivankuin uutta voimaa ja rohkeutta annettuun tehtävääni.

Kaikki ne puheet ja laulut sattuivat sisimpääni, että väkisinkin kyneleet täyttivät silmäni. Tunsin sellaista iloa ja rauhaa, jota maailma ei voi koskaan antaa. Kunpa Jumala saisi tallettaa sydämessäni sen rauhan, joka näiltä oman opistoaikani toveripäiviltä sinne juurtui. Kun kerran lähden ulos elämään, niin toivon, että tämä lause: "Meillä on lunastus", olisi kantamassa yli myrskyisen meren rauhan satamaan. Kunpa tämä toveripäivien muisto ei koskaan lähtisi pois sydämestäni, vaan se olisi antamassa rohkeutta taisteluissa.

K a a r i n a A h t o n e n

Taivas

Kerrotaan Iisalmen rovastin, Brofeltin, aikanaan saarnanneen tähän tapaan: "Onhan se sellanennii paekka kuin taevas. Ja hyvä paekka onni. Vuan mitteepä työ iisalamelaeset taevaaseen? Eehän siellä ou (sitten maininta jostain iisalmelaisille sillä kertaa tärkeistä asioista) ... Eehän siellä ou niitä. Mitteepä työ siis taevaaseen!"

Se oli ajankohtainen sana silloin. Mutta se on sitä vielä tänäkin päivänä.

Taivas on. Sen osoittaa Raamattu kauttaaltaan. Ja se on nyt hyvä paikka. Mutta se on sitä iäti. Kannattaisi siis sinne mennä.

Tiekin on sinne avattu. Lue todisteet esim. Hebrealaiskirjeen 10. luvusta. Näet, että taivaaseen pääsee Jeesuksen veren kautta. Ei estetä siihen turvaamasta ja taivaaseen tulemasta. Ei ole estettä Jumalassa. Ei ole.

Mutta taitaa olla Sinussa. Ehkä harmittaa se, ettei taivaassa ole sitä, mitä lihallinen mieleemme tahtoo. Tai se, että taivas pitäisi ottaa vastaan lahjana, ilmaiseksi.

Mieluimmin pitäisimme taivaan hätävarana. Kun muu ei enää miellytä, sitten suunta sinne. Tai kun muuta ei enää mitenkään saa, sitten kelpaisi taivas!

Koti ei saisi olla hätävara. Sen pitäisi olla paikka, jossa viihtyy.

Sellainen taivas onkin. Sen valot vilkuvat kutsuen. Myös sinua. Ja minua.

Mitähän jos sittenkin lähdetäisiin!

"Koti sulla on. Käy Isän luo, veren turvihin kiiruhda vain!
Isä syntisi anteeksi suo,
sinut lapseksi taas omistain."

L a u r i S a a l a s t i

Taimi Sun tarhassa

Opistolaisia ja pyhäkoululaisia yhteisen kevätjuhlan ohjelmaa harjoittelemassa

Eikö kesän kauneus täytä sydämen pakahduttavalla ilolla ja samalla viittaa johonkin suurempaan onneen. Sitä ei niinkuin kykenisi vastaanottamaan sillä tavoin kuin tuntee tarvetta, kuin kaikesta huolimatta täytyisi jäädä toteamaan erään runon tavoin sydämestään:

"Kuin totta vain ois sittenkin
sen oma kaipaus,
sen verenlyönti tulisin
sen rohkein aavistus." (Hellaakoski)

Ja näin samalla johtuen virren sanoihin:

"Sen suven suloisuutta,
Mä milloin muistelen,
Kun ompi kaikki uutta,
Mä siitä riemuitsen.

Se panee aavistelemaan todellista täyttymystä, jonka sydän voi ja saa omaksua, Jeesuksen tähden.

Eikö tuon tietoisuuden "varten taivasta luotu" pitäisi sävyttää jatkuvasti kaikkea elämäämme, se merkitsisi yhtäaikaan iloa ja vakavuutta. Työmme ja toimintamme olisi myös entistä enemmän vastuuntuntemista Jumalan taimitarhan hennoista ja nuorista aluista. Tulevatko he saamaan pyhän kasteen edellyttämän hoidon, jonka heidän hyvinvointinsa ja varttumisensa taivasta varten ehdottomasti vaatii. Silloin emme myöskään unohda, että itse tarvitsemme Jumalan Sanan voimaa, armon auringon valoa ja lämpöä. Voimme tuntea iloa ja kiitollisuutta Taivaallisen Tarhurin kaikenlaisista toimenpiteistä.

"Oi kiitos kaikesta, minkä soi
Sun armos armosta mulle,
Ja siitä myös, mitä nyt en voi
Mä tyystin lausua sulle."

Helvi Valkonen

SINUN EDESTÄSI

Kuuntelin pääsiäislomalla radiosta lähetystä Ehtoollisen merkityksestä. Kun pappi lausui: "Sinun edestäsi annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi", niin silloin nämä sanat aivan erikoisesti liikuttivat minua. Tunsin, kuinka suuren siunauksen nämä sanat antavatkaan. Tuli mieleeni, miksi sitten eivät kuitenkaan kaikki halua tätä siunausta ottaa vastaan. Ehkä kiusaajalla on niin suuri valta ihmisissä, sillä se on kuin kiljuva jalopeura ympärillämme. Kiusaaja kuiskuttaa, ettei sinusta ole Herran Ehtoolliselle, sillä oletan huono ja kelvoton. Mutta jos jääme kuuntelemaan kiusaajan ääntä, niin paikkamme Herran pöydässä on aina tyhjä. Mutta juuri sellainen kurja, alaspainettu ihminen tarvitseekin Vapahtajaa. Kun polvistumme Herran pöytään, niin kiusaajan syytökset saavat väistyä ja sanat "Sinun edestäsi", antavat aivan kuin uutta voimaa. Siinä kurjinkin saa tuntea, kuinka rakastava Isä meillä on, joka ei säästännyt omaa Poikaansa, vaan lähetti tänne maailmaan kärsimään ja ristillä kuolemaan jokaisen ihmisen tähden. Tämä pyhä Vapahtajamme veri, joka on vuotanut syntiemme tähden, riittää pesemään meidät kaikesta saastaisuudesta. "Tulkaa, kaikki on valmiina" kuuluu nämä kehoittavat sanat. Herra on valmistanut meille pyhän armoaterian, jossa hän leivän ja viinin välityksellä tarjoaa meille oman ruumiinsa ja verensä syntien anteeksisaamiseksi. Raamatussa on sanat: "Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos" ja "Vaikka sinun syntisi olisivat veriruskeat, tulevat ne villanvalkoisiksi." Jospa jokainen meistäkin opistolaisista ymmärtäisi ja saisi kokea omalla koh-

SYKSYN PIRTIN VIESTIIN odotetaan kirjoituksia ennen syyskuun 5. päivää. Toveriliittolainen, muista yhdyssidetämme.

Satakuntaa samoamassa

(Tervehdys Pirtin Viestin lukijoille Huittisista)

"Mua tähän asti auttanut on Herra; on läsnä ollut, vaikk' en huomannut, ja siunannut, kuin yksinään Hän siunaa ja antamansa kuorman kantanut".

On monta vuotta kulunut siitä, kun istuin opiston juhlasalissa ja korviini sinä ratkaisun hetkenä soivat sanat: "Lähde maastasi ja isäsi huoneesta". Lähtö oli tosin edessä, ei valtamerten taakse eikä kauas kotimaasta vaan siirtyminen tutuilta Pohj.-Karjalan kunnailta vieraille vesille. Ensin askeleet suuntautuivat Keski-Suomeen, sitten Kymenlaaksoon Pyhtään seurakunnan nuorisotyöhön ja senjälkeen Satakuntaan Huittisten Seurakuntaan.

Terveisiä nyt sitten meidän pojilta ja tytöiltä ja nuorilta! Kovasti heitä onkin mukana kaikessa kerhotoiminnassa. Eikä ole innostavampaa ja kauniimpaa näkyä kuin Jumalaa pyhässä asussa lähestyvä nuori väki! — Rikas elämäntehtävä on saada olla nuorten parissa heidän toimintaansa ja ajanvieteharrasteitansa ohjaamassa.

Jumalan armohoidosta kiitollisena terveisin

Oili Poikonen

LUTERILAISEN EVANKELIUMIYHDIKSEN vuosijuhlaa vietetään Helsingissä 29. 6.—2. 7. Viime kurssin opistolaisien retkikunta suuntaa matkansa niiksi ajoiksi pääkaupunkiin.

dalla, mitä todella merkitsevät nämä sanat "Sinun edestäsi", niin saisi varmaan paljosta siunauksesta osallisena lähteä opistokodin suojasta ulos elämän myrskyiselle merelle.

Kaarina Ahtonen

Opistomerkkini

Sinä pieni ja vaatimattoman näköinen opistomerkkini, miksi sinä olet siinä pukuni kauluksessa ja miksi kumminkin, vaikka olet pieni ja vaatimaton, kääntyy kaikkien ympärilläni olevien katseet puoleesi. Mitä he sinussa näkevät? Onko se uteliaisuutta? Vai tahtovatko he päästä selville siitä, minkätähden minä sinua kuljetan mukani? Niin sinä pieni mutta minulle suuriarvoinen opistomerkkini. Olethan sinä minun opastajani ja sen tien näyttäjä, jota minun on kuljettava. Suo, että pysyisin sillä sinun viittomallasi tiellä, ja jos joskus kuitenkin horjahdan pois tieltäsi, suo minun silloin nähdä sinun suuri pelastussanomasi: Meillä on lunastus.

Irma Hytönen

Opistotalven aikana merkittävin, ja kuin kaiken opistotalven tarkoituksen kokoava hetki oli opistomerkkien saantitilaisuus. Tuo herkkä ja puhutteleva hetki muodostui palmusunnuntain illasta.

Tuona jo kevättä ennustavana, hiljaisena palmusunnuntain iltahetkenä opettajamme kiinnittivät opistomerkkin pukumme rintaan. Joukossa seisossani luokan edessä rukoilin hiljaa ajatuksissani Jumalaa painamaan opistomerkkin sanat ja sisällön: Meillä on lunastus, syvälle, lähtemättömästi sydämeeni. Samalla tunsin pelkoa siitä, etten osaisi enkä jaksaisikaan muistaa ja kantaa oikein merkkiäni. Mutta samalla uskoin, että Jumala on antava siihenkin minulle voimaa. Tuo tunnuslauseemme on kuin voimakas taisteluse kiusauksissa, vahva kilpi sodassa "pahan palavia nuolia vastaan". Ja ennenkaikkea se sana on suuri voiman ja ilon aihe, kun saa heikkona tomun lapsena polvistua Vapahtajan ristin juureen ja uskoa: "Olen lunastettu." "Oon Jumalan lapsi, oon autuas lapsi..." Kun näin tunnemme, olemme saaneet paljon opistoajalta. "Merkillä merkitty ken on, saa valtakunnan perii."

Liisa Nykänen

Tämä merkki on kaunis ulkonäöltäänkin, mutta erikoisesti siinä olevan lauseen ansiosta: "Meillä on lunastus." Kuuluuko tämä lause minullekin, olenko minäkin päässyt osalliseksi taivaan armosta? Sanan mukaan saa sen uskoa, sillä onhan Jeesus sovittanut minunkin syntini Golgatan kummulla antaen verensä vuotaa meidän syntiemme sovituksiksi. Näin saamme uskoa, että meidät on lunastettu...

Kunpa osaisin oikein kantaa tätä merkkiä, jospa tämä merkki saisi olla tukemassa elämän varrella sattuvissa kiusauksissa, että merkkiä katsomalla saisi välttyä monista vaaroista, jotka varmaan jokaista meitä kohtaavat.

Myös opistomerkkin mukana saamani raamatunlause tahtoo olla muistuttamassa, että täällä tiemme on kärsimysten kautta kulkeva. "Sillä sen tähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa." Jaksaisinpä vain tätä muistaa, sillä eihän ihmisen kärsimykset ole mitään sen rinnalla, mitä Jeesus on saanut tähtemme kärsiä.

Jospa opistomerkistä saisi tulla ystävä, jonka turviin aina hakeutuisin.

Aune Vaakanainen

Opettajat kiinnittivät ne meidän rintaamme. Hilma-täti kiinnitti sen minun rintaani, siinä se oli, kauan kaivattu ja odotettu opistomerkki. Sen yhteydessä saimme kukin raamatunlauseen. "Alkää eksykö. Huono seura hyvät tavat turmelee", kuulin luettavan tuon lauseen ja lappu ojennettiin minulle, kädenpuristus ja nyt ymmärsin, olin toveriliiton jäsen, yksi heistä. En ollut yksin, meitä oli monta ja aivan kuin vakuudeksi tarttui vieressäni seisova toveri käteeni, puristimme toistemme kättä, tuo puristus oli kuin vakuutus: "Emme taistele yksin vaan yhdessä ja 'sinikilpi' suojaa meitä, olemme siskoja ja veljiä, taistelemme yhdessä ja haluamme auttaa toisiamme."

Vieressämme tuoksui vastapuhjenneet tuomet, jotka oli tuotu sisään juuri tätä juhlaa varten. Ne olivat puhtaita ja valkeita, niin kuin mekin. Olemmehan Karitsan veressä pestyjä ja lunastettuja. Mikään ei voi ryöstää meitä hänen kädestään, "sinikilpi" kertoessaan täytetystä työstä ja suuresta rakkaudesta suoja meitä.

Iltasella huoneessani katselin merkkiäni kauan. Voi kuinka sinä olet pieni, mutta voi miten paljon sinä kätket si-

Unohtumaton hetki

Lähtemättömästi mieleeni on jäänyt piispa Sormusen vierailu opistokodissamme. Hänen leppoisa, ystävällinen ja lämpöä hehkuva olemuksensa toi ikäänkuin rohkaisua elämän varrelle. Erikaisesti mieltäni ovat jääneet askarruttamaan hänen lausumansa sanat: "Olemme täällä sitä varten, että heittäisimme valojuovan toisten tielle." Ne sanat kaikuvat nytkin vielä korvissani. Voi, kuinka paljon noihin sanoihin kätkeytyy arvokasta! Olisimmepa täällä ajallisessa elämässämme valon lapsia emmekä vaeltaisi pimeydessä. Kuinka meillä olisi hyvä olla, jos tämä olisi toteutunut itsenkunin kohdalla. Pyytäkäämme sentähden Taivaallisen Isän armahdusta, jolle näin olisi. Vain Hän voi avata silmämme näkemään sen oikean valon. Tunnemme tällä tiellä itsemme turvallisiksi.

Lyyti Haverinen

Viikkoa ennen toveripäiviä saimme viettää sunnuntain ohjelmaillan keskuudessamme opistokodin ruokasalissa. Siitä illasta muodostui herkkä ja mer-

sällesi, opistotalvemme ilot ja murheet. Kun hiljennyn ajattelemaan, on aivan kuin kuulisin opistokotimme elämän, käytävillä kuuluu nuorten iloinen nauru, käytävän ovi romahtaa tutusti, kiireisiä askeleita, huoneen oven salpa raksahtaa, kuten se on tehnyt niin monesti sitä avattaessa. Muistan miten aamuisin hiljennymme raamattumme ääreen, sieltä löydämme sen, mitä ennen kaikkea haluaisit meille kertoa, se loistaa kultakirjaimin sinun sinisestä pinnastasi: "Meillä on lunastus."

Opistotalvemme on ohi, mutta rintaani kiinnitetty merkki kertoo: "Olen Jumalan oma. Hänen verensä kautta meillä on pääsy kaikkein pyhimpään."

Helli Maria Kyllönen

kittävä sunnuntai-ilta monelle. Tuntui siltä, että Jeesus on lähellä jälleen.

Olimme kaikki kuin suuri lapsilauma, joka kokoontuu yhteen turvalliseen paikkaan, kotiin Sanan ääreen.

Lauloimme yhdessä monia lauluja ja oppilailta oli muutamia yhteisesityksiä, mm. Hilja Haahden Tuhlaajapoika, joka kertoi Taivaallisen Isän suuresta ja uskollisesta rakkaudesta tuhlaajalasta kohtaan. Se sanoi jälleen minullekin: Saat olla sellaisena nytkin turvallisissa käsissä ja tulla kerran Isän lapselle valmistettuun suureen juhlaan.

Saimme hiljentyä ajattelemaan myös Vapahtajan alkavaa kärsimystietä, Getsemanen tuskaista hiljaisuutta ja Golgatan veristä kumpua. Meitä kehoitettiin kulkemaan nöyrin mielin hänen askeleissaan pyhille paikoille.

Jälleen vielä lähemmä kutsuivat meitä Vapahtajan rakastavat, meidän tähtemme haavoitetut kädet tuona iltana, että saisimme elämän.

Liisa Nykänen

Muistorikkaita hetkiä on opistossa joka päivä kotielämään verrattuna. Tämä johtuu siitä, että saamme joka päivä olla lähellä Jumalaa. Kotielämässä tämä asia jää usein radiosta kuunneltuun aamu- ja iltahartauteen. Minusta täällä opistossa ovat erittäin mieleenpainuvia hetkiä iltahartaudet, jotka herkistävät mielet päivän aikana sattuneisiin tapahtumiin.

Eräs näistä monista iltahartauksista on jäänyt pysyvästi mieleen ja se oli veistonopettajan pitämä iltahartaus. Hän puhui siitä, että kerran oli tullut vieraita ja ne olivat lausuneet katsellessaan poikien käsitöitä: "Kyllä nämä pojat oppivat tekemään hyviä liitoksia täällä." Veistonopettaja oli sanonut siihen, että eivät ne ole niin vaikeita tehtäviä, kyllä niitä on vaikeampiakin. Sitten hän selitti, jos ihmiset oppisivat tekemään pysyviä liitoksia Jumalan ja itsensä välille, niin kaikki olisi hyvin. Mutta tämä liitosten teko on vaikeaa. Sinä iltana mietin tätä asiaa pitkän aikaa valojen sammuttua. Tämä ilta on jäänyt pysyvästi mieleen ja toivon, että se ei tule koskaan unohtumaan. Samoin toivon tämän opiston tunnuslauseen jäävän mieleeni ja ainakin silloin muistuvan, kun on vaikeat oltavat: Meillä on lunastus.

Reino Vartiainen

Tuntemattomalle...

Jatk. 2. siv.

Henki meille vakuuttaa, palauttaa oikean yhteyden Taivaalliseen Isään. Muunlaiset yritykset ovat tuntemattoman Jumalan palvelemista.

Siunatkoon Taivaallinen Isä juhannuksemme pyhän läheisyytensä tunnolla ja anteeksiantamuksen rauhalla. Vieköön se meitä lähemmäksi häntä ja syvennä hänen sanaansa. Sillä tosi elämämme on siinä, että tunnemme hänet ja Vapahtajamme Jeesuksen.

Opistotunnuksin tervehtien

Toivo Salomaa

Kesäjuhlia Pohjois-Karjalan ja Kainuun Nuorisoliittopiirin alueella

Piirisihteeri Vilho Muttonen:

Kesäkuu: 25—28 leiri Kuorassa A. Ryy-näsellä (seurak. papistoa, piirisiht. J. Hokkanen ja piirin omat työntekijät).

Heinäkuu: 1—2 Ilomantsi kko piirin kesäjuhla (pastori J. Thuren, seurak. papistoa, opettaja E. Sallinen, piirin omat työntekijät), 23 Kitee Puhossalo ja Hevoskangas (opettaja E. Sallinen ja V. Muttonen), 29—30 Polvijärvi kko (Lähetysseuraaja T. Valttonen, op. E. Sallinen, V. Muttonen ja seurak. papistoa), 29—30 Lieksa (khra A. Arjanheimo, piirisiht. T. Tahvanainen ym.), 29—30 Kontiolahti kko ja as. rukoushuone (pastori A. Kruus ja seurak. papistoa).

Elokuu: 20 Värtsilä kko, 21 Ilomantsi Marjoavaara, 22 Seulavaara ja Silkkä, 23 Salokylä, 24 Uuro, 25 Joensuu, 26—27 Eno kko (teol. yo. L. Kruus, V. Muttonen, O. Hassinen, seurak. papistoa), 27 Tuupovaara kko ja Mannervaara Kiteen k. opiston juhla (pastori J. Hytönen, T. Tahvanainen ym.)

Piirisihteeri Pekka Lehikoinen:

Elokuu: 12—13 Kuhmo, 14 Siltala, 15 Timoniemi, 16 Nieminen ja Kämärä, 17

Lammasperä, 18 Lauvus (12—18 yliopp. E. Vainion k.), 19—20 Juuka (Salomaa, Yli-Krekola), 22 Kannas, 23 Paalasmaa, 24 Vihtasuo, 25 Salokylä, 26—27 Nurmes, Hoikka ja Riihivaara, 28 Vaarakylä ja Ronkeli, 29 Kuohatti, 30 Kuokanvaara, 31 Savikylä.

Kihloissa

Pentti Harakka
Rauha Tietäväinen ..... 1958—59

Vihitty

Eino Sutinen
Elli Piironen ..... 1946—47
Erkki Holappa
Irma Pulkkinen ..... 1952—53
Leo Pekka Nevalainen
Kisti Pennanen ..... 1955—56
Martti Tertsunen
Terttu Härkönen ..... 1958—59
Erkki Heikkinen
Kerttu Koistinen ..... 1958—59

Toivotamme parhainta Onnea!

*"Henkes heille laupiaasti
Lahjojansa antakoon,
Kätes heitä armahasti
suojelkoon ja kantakoon,
Sanas heitä valaiskoon,
Tielläs, Herra, johtakoon."*

TERVETULOA JUHANNUSJUHLILLE!

Ne alkavat aattona klo 19.

Pirtin Viesti

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilaushinta 250 mk
Postisiirtotilin numero 82253

Kajaani 1961
Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy

Jälleen elävänä

Sinä, joka olet antanut meidän kokea paljon ahdistusta ja onnettomuutta, tee meidät jälleen eläviksi, nosta meidät jälleen maan syvyyksistä! Anna minun kasvaa kasvamistani ja suo minulle jälleen lohdutusta.

Ps. 71: 20—21.

Ihmisen sielulla on omituinen elämänvoima. Ei millään luomakunnassa ole sellaista elämänvoimaa kuin ihmisellä. En tarkoita ruumiillista, mutta henkistä. Hätä ja onnettomuus voivat murtaa ihmisen, ja hänellä on kuitenkin voimaa nousta ja alkaa uutta elämää. Niin, itse onnettomuus, joka näytti olevan aivan tuhoava, voi herättää eloon uusia elämänvoimia, niin että hän musertavan iskun jälkeen voi elää vielä voimakkaampaa elämää kuin ennen sitä.

Oletko nähnyt, kuinka ankarasti usein leikataan karviais- tai viinimarjapensasta? Kun se on heikontunut, tai jostakin syystä ei enää voi tuottaa hyvää hedelmää, täytyy välistä leikata koko pensas maata myöten, niin että se näyttää aivan kuolleelta ja hävitetyltä. Kun kevät sitten tulee, puhkee siihen uusia, tuoreita vesoja, ja ennen kesän loppua on vanhan, keltovottoman pensaan sijalla uusi, joka on tuore kasvultaan ja jolla on suuret mehukkaat lehdet — ja seuraavana vuonna saadaan siitä hyvää hedelmää.

Samoin voi käydä ihmisen. Ehkä hänen elämänsä on turmeltunut ja hänen voimansa heikontuneet liian suuren myötäkäymisen kautta; ehkä on hänen hengellinen elonesteensä pilaantunut itserakkauden kautta; ehkä hän on hajaantunut moniin puuhiin. Silloin tulee äkkiä jotakin, joka ikäänkuin leikkaa hänet poikki, leikkaa pois hänen onnensa, leikkaa pois hänen menestyksensä,

leikkaa hänet maahan. Kuten pensas on hän pakotettu menemään itseensä, kookoomaan voimansa; hänen täytyy pakostakin ajatella elämäänsä, hänen itsensäilytysvaistonsa jännittyy äärimmilleen. Sitten kai hänellekin tulee kevät, jolloin hänen ympärillään taas tulee valoisaksi ja lämpimäksi, ja hän jälleen saa uutta rohkeutta elää; tuntuu siltä kuin palaisi elämään kuoleman esikartanoista; silloin hän on kiitollinen kaikesta, mitä hän saa, nyt hän ymmärtää psalmin sanat: ”Sinä, joka olet antanut meidän kokea paljon ahdistusta ja onnettomuutta, tee meidät jälleen eläviksi, nosta meidät maan syvyyksistä.”

Älä joudu epätoivoon sen päivän koittaessa, jolloin sinua enemmän tai vähemmän leikataan. Älä sano: ”Nyt on kaikki lopussa, nyt ei minulla enää ole mitään, minkätähden elää.” Sinulla on enemmän elinvoimia kuin tiedät. Ehkä juuri tämä on tarpeellista, jotta oppisit niitä käyttämään ja tuntemaan. Jumalan kädessä on sinua varten elämisen mahdollisuuksia runsaampia, kuin ne, jotka olet kadottanut. Sille, joka antaa Jumalan määrätä elämästään, löytyy aina jotakin, jonka puolesta elää. Hänellä on elämän rikkaus hyvin ahtaissakin oloissa.

Jotta elämänvoimasi voisi säilyä ja lisääntyäkin hädän aikana, jotta pääsisit ”ylös maan syvyydestä” on tarpeellista, että odotat Jumalan ohjausta, etkä koskaan lakkaa uskomasta Jumalan kevättä, joka tulee tuoden uutta, jälleen heräävää elämää. Silloin voit jälleen saada uutta elämää, kun Jumalan kevät tulee, kun jälleen saat tuntea hänen rakautensa päivänpaistetta ja nähdä oman paikkasi, oman tehtäväsi hänen suuressa maailmassaan.

Natael Beskow: Jokapäiväistä elämää varten.